



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

3. De fructibus Confessionis generalis. Thema. Confitebor injustitiam meam Domino, & tu remisisti, impietatem peccati mei. Psal. 31.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

cor nostrum in aliam prorsus viam dirigamus, à via peruersitatis ad viam sanctitatis, à via damnationis æternæ, ad viam æternæ beatitudinis, & gloriæ rogni cœlestis. Quod si fecerimus, ut speramus, pro tam eximio beneficio gratias immortales agamus: si verò defectum nonnullum commiserimus, in quotidianis examinibus, & confessionibus hebdomadariis compensare, & negligentias resarcire al laboremus.



EXHORTATIO III. IN REGULAM V. SUMMARI,

Explicat Confessionis generalis utilitates.

T H E M A.

Confitebor injustitiam meam Domino, & tu remisisti impietatem peccati mei. Psalmo 31. 5.

Vel ex Regula.



Onfessio generalis, aliquando necessaria est, & tunc nullo modo prætermittenda; aliquando utilis tantum, ac tunc prætermitti potest, nisi Ordo vel Regula te-
cus exigat. Necessaria est in omnibus illis eventibus, in quibus constat, præteritas vitæ confessionis invalidas fuisse. Non quod Salvator noster præceptum aliquod, de faciendâ confessione generali, post factas bene stas temporibus particulares, tulerit; sed quia, cum istæ nullius valoris fuerint, instat præceptum confitendi omnia peccata vitæ, aut illius temporis, quo confessionis Sacramentum fidei susceptum est, eò quod nunquam fuerint ritè confessione expiata. Quare qui per totius vitæ decursum, aut aliquam ejus partem, confessus est Sacerdoti non habenti potestatem absolvendi, aut sine ullo prorsus dolore, aut sine ullo pravio examine, aut sine emendationis proposito, aut sine debita

debita integritate, ut cum quis prae verecundiâ, vel prae insigni sollicitantiâ, gravia peccata siluit, adstrictus præcepto est generalis confessionis faciendæ, aut totius vitæ, aut illius temporis, quo similes in confessione defectus admisit. At extra hos eventus, non est quidem necessaria generalis exhomologesis; est tamen admodum utilis. Unde S. P. Ignatius in Exam. cap. 4. num. 41. pro primo Societatis ingressu eam præscribit; propter multiplicem utilitatem, ut ait, *quæ ea in re deprehenditur.*

Quanam verò hæc utilitates sint, in hac exhortatione explicabimus, reducendo eas ad ternas, quas S. P. N. in Lib. Exercitiorum, post examen generale, allegat. Scilicet majorem dolorem de peccatis, majorem cognitionem malitiæ peccatorum, meliorem præparationem ad Sacramentum Eucharistiæ.

I. Utilitas confessionis generalis, maior dolor de peccatis.

I. Utilitas prima, quam S. Fundator L. c. allegat est hæc: quia *confitenti multo plus commodi & meriti accedit, ob dolorem scilicet de peccatis, & malitiâ vitæ præteritæ, quem ita sentit vehementiorem.* Confitenti plus imprimis meriti accedit, 1. Propter victoriam insignem sui, quâ posthabita confusione maximâ & famâ propriâ a honore, omnia etiam occultissima & foedissima peccata Sacerdoti revelat, qui actus cum maximam in se contineat difficultatem, ob verecundiam homini innatam utique, valde multum commodi & meriti inde ei accedit. 2. Non solum ob Sacramenti poenitentiae dignitatem & vir-

tutem, quâ meremur gratiam Sacramentalem, sed & ob sedulam hominis cooperationem, laborem, satisfactionem, per poenitentias, orationes, indulgentias, meritum valde augetur. 3. Quod S. P. N. potissimum attingit, meritum augetur ob dolorem vehementiorem de peccatis, & malitiâ vitæ præteritæ; nam omnibus totius vitæ peccatis, quasi unico intuitu conspectis, majorem ex eis dolorem, majus odium, majorem detestationem concipimus, qui actus meritum mirificè auget: nam ut Job audiens singulos servos, qui singulas adversitates nuntiabant, dissimulavit quidem & siluit, at veniente ultimo famulo, qui omnium filiorum mortem patefecit, tunc visis tantis calamitatibus dolore concussus: *Surrexit & scidit vestimenta sua, & tonsis capite corruit in terram & adoravit.* Job. c. 1. 20. Ita homo qui in singulis confessionibus, quasi aeneus apparebat, nec timorem aut dolorem sentiebat, tot simul flagitiis, tot fuditibus, tot iniquitatibus confideratis, solet magno timore concuti, magno dolore percelli, & ad verissimam contritionem excitari. Valde itaque hoc auget meritum, ita ut majori luce, pudore, dolore, & diligentiori discussione, una hæc, si potuerit, meritum omnium aliarum excellat. Ecce quantum meritum! Huic merito S. Pater addit quoque *plus commodi* ex generali confessione accedere confitenti: quodnam verò illud? quod omnium aliarum particularium confessionum, si quis fuerint, defectus suppleat,

II. Humilitas, respectum sui amoris Dei

pleat. irritaque redintegret: Ecclesia in alio licet genere nobis facem praefert; hæc namque unam solennitatem omnium Sanctorum instituit, in qua cunctarum solennitatum totius anni, defectus suppleremus; ita nos Ecclesie Filii piam matrem imitamur, dum uno insigni actu, aliam confessionum defectus diluere, & merita perditam restaurare conamur; præbuit etiam exemplum nobis ipse Christus Dominus & Magister noster, qui sicut à baptismo Joannis, tanquam insigni ac stupendo humilitatis actu, perfectionis prædicationem cepit; ita nos ab insigni quadam dejectione & confusione vitam sanctam & perfectam in Religione ordinur. Accedit quoque commodum religiose communitati, ne ad eam peccatis non abolicis descendentes, vitia illi affricemus & ipsam collatis è sæculo peccatorum sordibus inficiamus. Atque hæc est prima exhomologes generalis utilitas; ingens nimirum, commodum & meritum.

II. Altera utilitas, quam S. Fundator noster L. c. insinuat, est: *quoniam inspecta, per spirituales exercitationem, longe quam antea, manifestius, natura & malitia peccatorum, tanto amplius commodum & meritum percipitur est.* q. d. perspecta per meditationes clarius, quam antea, natura & malitia peccati dum scilicet in exercitiis spiritualibus, naturam & effectus peccati perpendimus, & invenimus quod sit 1. Transgressio legis divinæ 2. contemptus Dei 3. recessus & averio à primo suo principio,

& conversio, seu accessus ad creaturas. 4. summa ingratitude, inobedientia & rebellio contra Deum, quæ ex Angelis, Diabolo turpissimos, & ex Dei amicis, hostes & inimicos, damnationis æternæ reos efficit. Ad hæc dum meditatur mortem, judicium, infernum, tanquam justissimas peccatorum pœnas à Deo inflictas; dum hæc inquam meditatur, manifestius naturam & malitiam peccatorum percipimus; eaque perspecta, commodum & meritum amplius percipimus. At quale? Primum commodum & meritum quod ex clariore peccati notitia oritur est, cognitio vera sui, & vera humilitas: videt enim homo peccator, quale hæcenus fuerit apostema & ulcus, quàm sœdum, quàm horrendum, ex quo tanta peccatorum sanies profluxit. Videt quàm abominabilis cloaca cor ejus fuerit, ex quò talis peccatorum fœtor & sordes prodierunt; ac sese profundè humiliat, coram Deo se confundit, superbiam sæcularem abjicit, suavi jugo Christi humiliter humeros subjicit, & dum agnoscit, Luciferum, ob unicum peccatum lethale, æternis addictum suppliciiis; se verò tam multa commisisse scelera cernit; torus attonitus & confusus infra Luciferum se abjicit, profundissimum inferni locum sibi attribuit, justissimumque esse agnoscit, ut etiam simplicioribus & minimis Fratribus subjiciatur & postponatur.

Secundum commodum & meritum ex dicta malitia peccati cognitione scaturiens est, non solum ingens detestatio, odium & horror cujusvis peccati,

Z

cati,

cati, ita ut cum S. Anselmo dicat: *Si inde viderem peccatum, hinc verò reseratum infernum, mallet vivens sine peccato ad infernum descendere, quam ullum peccatum contra Deum meum perpetrare.* Verùm etiam valde magnum odium sui ipsius, quo se & carnem suam rebellem persequitur; quo stimulante statuit tantam suam malitiam vindicare. Deo illatam injuriam refarcire; voluntariis operibus peccatis carnem castigare, peccatorum radices extirpare, passionésque animi indomitas mortificare: atque ita implere, quod suadet Apostolus ad Titum c. 2. *Apparuit gratia Dei Salvatoris nostri (in vocatione, in exercitiis, in illuminatione mentis) erudiens nos, ut abnegantes impietatem & secularia desideria, sobrii & iusti & pie vivamus in hoc seculo, expectantes beatam spem & adventum gloriae magni Dei & Salvatoris nostri.* Has ergo impietates, concupiscentias, & desideria prava initio statim damnamus, eis valedicimus, ea abnegamus, evellimus, abjicimus, conculcamos, ut in eternum non redeant, nòsque ad pristina peccata reducant. *Toties, ait S. Hieronymus, regamus nos, quoties priora vitia calcantes, desinimus esse, quod sumus, & incipimus esse, quod ante non fuimus.* Ut qui prius superbus, ebrius, obsecenus, iracundus fuit; abneget se, incipiatque esse humilis, castus, sobrius, mansuetus, & suã sorte contentus.

Tertium commodum & meritum est: amor erga Deum. Nam quò manifestius cognoscimus malitiam peccatorum nostrorum, & multitudi-

nem eorundem, eò quòque clarius infinitam Dei Bonitatem, Sapientiam & Potentiam agnoscimus. Et 1. quidem bonitatem: videntes enim iniquitates nostras esse innumeras & gravissimas, & ipsius nihilominus infinitam clementiam, quã nos non abjecerit, ac bonitatem, quã fecerit nos in visceribus animæ nostræ sentire suavitatem misericordiae suæ, qui *facit solem surripi super bonos & malos, misericordè ad redamandum inflammamur.* 2. Agnoscimus infinitam ejus Sapientiam, qui tam suaviter sciverit vincula mundi, quibus conficti tenebamur, abrumperè, ac per tam suavia media nos ad se trahere, & ad vitam religiosam, meliorem allicere. 3. Agnoscimus ejus ineffabilem potentiam; qui tot scelera & improbitates auferre possit, & velit per ministros suos, necnon quadriduanum mortuum, jamque foetidum, solo verbo possit ac velit resuscitare. *Quis sicut Dominus Deus noster, qui in altis habitat, & humilia respicit?* Psalm. 112. 5. Sic tu Domine JESU Rex potentissime, nos pauperes, inopes, sordidos, & ceno peccatorum collo tenuis immersos, de stercore elevas, & collocas cum principibus populi tui! An non meritò ingratitude nostram agnoscimus? an non tepiditatem meritò damnamus? an non jure in amore tam boni Dei, tori inardescimus, & offensas ejus fidelibus servitiis compensare desideramus? Hac sunt commoda, ut alia omittam, è confessione generali promanantia, maximi sanè æstimanda.

III. Tertia

III. Tertia utilitas confessioni generali à S. Patre attributa, est: *Quia, inquit, consentaneum est hominem, sic rite confessum atque dispositum, multo melius se habere ad Eucharistia sumptionem, quae maxime confert & ad fugam peccati, & ad gratia recepta conservationem & augmentum L. c.*

Nam praeter antedicta commoda, humilitatem, charitatem, castigationem corporis, & abnegationem vitiorum, quae optime ad SS. Eucharistiam, praeviae dispositiones sunt. Accedit ex confessione generali.

1. Puritas animae a peccatis jam mundata. Quae domus Principi suscipiendo, non prius à fordibus expurgatur, ut deinde exornari queat? in domum nostram veniet Rex Regum, & Princeps Principum, cui confessio generalis mundat animae domum: *Lavabis me & super nivem dealbabor*: ait Psalmista Regius Psalm. 50. Quae sponsa, ad regales sponsi nuptias, corpus suum exornatura gemmis & unionibus, non à lotionē, & macularum faciei absterfione, ornatum sui incipit? inquit Esther, quae anni spatium lavabatur, ungebatur & oruabatur, ut regio conjugio cum Assvero jungeretur. Esther. cap. 2. 3. Anima nostra Christi Sponsa est, hac lota Sacramento penitentiae, purior aptiorque est unioni cum Christo Rege & Sponso amantissimo.

2. Majus desiderium & appetitus alimoniae caelestis: qui enim malos humores in stomacho retinet, edere nequit cum appetentia: his verò ex-

pulsis, orexis & famēs nascitur.

3. Tranquillitas conscientiae: Christus enim Eucharisticus in anima tranquilla & pacata, atque à spinis peccatorum expurgata tanquam in lectulo florido ac nitido libentissime, jucundissimeque quiescit. Haec autem tranquillitas obtinetur, dum onus peccatorum, instar montis incumbentis humeris nostris, & aggravantis, excutimus, spinas peccatorum pungentes evellimus, & mundati jam, læto corde Deo servimus. Et licet quandoque Deus, nonnullos scrupulos & anxietates, in poenam peccatorum praeteritorum temporalem, aliquamdiu relinquit; eas patienter ferre, sed non nimium immergere aut anxietate nimia torquere nos oportet: Dum enim fecimus quod potuimus ex parte nostra, contenti pacatique esse debemus. Sequendo consilium doctissimi ac piatissimi Joannis Gersonis. p. 3. de remed. pusillanimitatis; ubi ait: *Si semel conscientia diligenter excusata, cum dolore debito, sacerdoti idoneo confessus es, animo nihil celandi, & sic absolutus es, securè apud te statue, rite te expiatum, omnemque scrupulum & metum de pelle, nisi aliquid perspicue occurrat, quod certo memineris, te non dixisse.* Haec itaque est melior ad Eucharistiam sacrosanctam dispositio; quae praemisâ, illa maxime confert ad fugam peccati, tanquam certum amuletum & antidotum: & tanquam alimonia caelestis roborat, confortat, in gratia conservat, eamque mirificè augmentat.

Atque hæc Charissimi, sunt com-
moda & merita, quæ Sanctus Patri-
archa nosse allegat, ex quibus dilu-
cidè perspicimus, quanta gratia sit,
peccata sua, præviâ recollectione o-
ctiduanâ, meditatione, examina-
tione, discussione, exhomologesi to-
tius vitæ, expiare: O quantum be-
neficium! quod si multi sæculares,
multi hæretici, multi ethnici obtine-
rent, ad magnam fortè vitæ sancti-
moniam pertingerent? quanta com-
moda & merita, dolor vehementior,

particularium confessionum redinte-
gratio, vera sui cognitio, peccato-
rum detestatio, carnis mortificatio,
Dei dilectio. Puritas animæ, Eucha-
ristiæ præparatio, conscientia tran-
quillatio, delictorum fuga, confer-
vatio in gratia, & ingentia hujus in-
crementa? pro quibus commodis &
meritis an non summas nos oportet
Deo referre grates, animûmque gra-
tum, fideliter ac ferventer ei-
dem serviendo, reipsâ
demonstrare.

EXHORTATIO IV. IN REGULAM V. SUMMARIÏ

De Confessione semestri & annua.

T H E M A.

Negotiamini, dum venio. Luca c. 19. 13.

Vel ex Regula.



Causas institutæ à
S. Fundatore no-
stro exhomologe-
ses generalis, sub
ingressum Societa-
tis peragenda, ex-
hortatione proximè precedente assi-
gnavimus: sed cur obsecro, quot an-

nis, aut semestribus, semestrem, an-
nuamve reperi voluit? nonne una om-
nium totius antea vitæ noxarum
expiatio abundè suffecisset? existi-
mant nonnulli, causam esse, ut ziza-
nia peccatorum repullulantia annuè
amputaremus, quo hortus animæ no-
stra foret mundior: alii censent ei-

NOTUM